

připustiti, pokud jsou odůvodněny zvláštními zákonnými předpisy. V tomto případě opírá žalobce svůj nárok o důvod, že žalovaná obec byla povinna, vrátiti mu jeho sud lihu, že však odepřela vrácení, ač byla několikrát upomínána, a, ježto žalovaná lihu již nemá a sud jest poškozen, domáhá se na obci náhrady škody dle ustanovení XXX. hlavy obč. zák. Mylným jest právní názor odvolacího soudu, že pořad práva jest tu vyloučen, poněvadž obec přijala sud lihu, o němž běží, do uschování v řízení trestním proti žalobci pro přečin válečné lichvy, z příkazu četnictva, konajíc úřad místní policie, a že nevstoupila k žalobci v poměr soukromoprávní. Neníť sporno, že trestní řízení proti žalobci skončilo sprostňujícím rozsudkem ze dne 8. června 1922 a že usnesením ze dne 21. června 1923 bylo vysloveno, že trestní soud nemá námitek proti tomu, by nebyl žalovanou obcí vydán sud lihu žalobci. Domáhá-li se tedy žalobce na žalované obci náhrady škody z důvodu, že po této době nebyla již oprávněnou sud lihu mu zadržovati a že, nemajíc vůbec právního důvodu, odepřela mu požadovaný sud lihu vydati, a poněvadž sud v původním stavu vrátiti nemůže, požaduje na ní náhradu škody (§ 1323 obč. zák.) — nemůže býti pochybností, že při rozhodování o žalobním nároku, majícím tuto právní povahu, jest soudu řešiti jen otázky práva soukromého a jde tu tedy zřejmě o poměr soukromoprávní, o němž dle Šu 1 j. n. jest rozhodovati řádným soudům.

Čís. 3605.

Soud nižší, jemuž byla vyšším soudem věc vrácena, jest vázán právním názorem vyššího soudu jak co do otázek práva hmotného, tak co do otázek práva formálního. Nevyhoví-li všem poukazům vyššího soudu, jest řízení vadným.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, Rv II 727/23.)

Žalobu o uznání nemanželského otcovství a placení výživného procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud žalobě vyhověl. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by, doplně řízení, ji znovu rozhodl. Odvolací soud na to uznal opět dle žaloby. K dovolání žalovaného Nejvyšší soud znovu zrušil rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by řízení doplnil a znovu rozhodl.

Důvody:

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. září 1923 Rv II 272/23, vydaném v této rozepři, projevil názor, že, bude-li odvolací soud opakovati důkazy, provedené v první stolici, nebude možno spokojiti se jen s opakováním těch, které byly provedeny dožádaným soudem, a pominouti jediný, bezprostředně provedený, důkaz výsledkem žalovaného jako strany. Dle Šu 511 c. ř. s. je soud, kterému věc byla vrácena, vázán právním ná-

zorem, ježž dovolací soud položil za základ svému zrušujícímu rozsudku. Odvolací soud je tedy vázán právním názorem dovolacího soudu jak co do otázek práva formálního, tak co do otázek práva hmotného, soudem dovolacím řešených. Odvolací soud nedbal tohoto předpisu. Opakoval důkaz svědky, vyslechnutými dožádaným soudem, neopakoval však důkazu výsledkem stran, zejména výsledkem žalovaného. Žalovaný v dovolání to vytýká jako nesprávné právní posouzení věci. V pravdě tím vytýká vadu řízení dle §u 503 čis. 2 c. ř. s. Tato výtky je odůvodněna. Proto bylo nutno rozsudek odvolacího soudu zrušiti dle §§ 496 čis. 2, 510 a 513 c. ř. s. a věc vrátiti odvolacímu soudu k doplnění řízení a k novému rozhodnutí. Odvolacímu soudu bude opakovati důkaz výsledkem stran dle §§ 371 až 382 c. ř. s.

Čís. 3606.

Vlastník automobilu jest práv ze škody způsobené automobilem, třebaž jej byl přenechal třetí osobě »na její účet a nebezpečí«, sám však si vyhradil podíl na zisku.

(Rozk. ze dne 11. března 1924, Rv II 805/23.)

Při jízdě v automobilu, náležejícím žalovanému S-ovi a řízeném šoférem H-em, utrpěla žalobkyně úraz. Žalobní nárok proti šoféru i vlastníku uznal procesní soud první stolice důvodem po právu pouze proti šoféru, odvolací soud i proti vlastníku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání vlastníka.

D ů v o d y:

Dle §u 1 zákona o ručení za škody způsobené provozem silostrojů ze dne 9. srpna 1908, čis. 162 ř. zák. jest práv ze škody, způsobené silostrojem řidič i vlastník, jakož i každý spoluvlastník silostroje. Byl-li v čase úrazu silostroj někomu přenechán na vlastní účet a nebezpečí (podnikatel provozu), práv jest tento ze škod na místě vlastníkově. V projednávaném případě jest vlastníkem silostroje, při jehož provozu žalující strana vzala úraz, žalovaný Žibřid S. Tento přenechal smlouvou ze dne 1. července 1921 provoz automobily šoférům H-ovi a L-ovi dle znění smlouvy sice na jich účet a nebezpečí, vyhradil si však účast na čistém zisku z provozu, vymínil si, že mu šoféři musí odváděti měsíčně třetinu čistého zisku a že on bude oprávněn je kontrolovati, do jich knih, účtů a korespondence nahlížeti a že mu musí měsíčně účty klásti. Tato oprávnění žalovaného vlastníka automobilu a jim odpovídající povinnosti šoférů neshodují se však s pojmem výlučného přenechání provozu na v l a s t n í ú č e t. Vždyť ten, kdo něco provozuje na vlastní účet, kdo je pánem vozby, není povinen účet klásti druhému, není povinen o čistý zisk se s jiným dle určitého poměru děliti. Z toho plyne, že žalovaný, jenž jest vlastníkem automobilu, jest zároveň spolupodnikatelem provozu se šo-